

ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΕΞΩ, ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΟΡΟΥΣ, ΠΡΙΝ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΓΥΡΩ ΜΑΣ ΣΤΕΝΕΨΕΙ ΑΦΟΡΗΤΑ

*Ένωσες στις αρχές του Μάρτη μια ενστικτώδη
δυσπιστία και περιφρόνηση απέναντι στον
Χαρδαλιά, τον Τσιόδρα και το υπόλοιπο
πολιτικό προσωπικό που σου έλεγαν να
«μείνεις σπίτι» γιατί η μη διάδοση του
κορονοϊού είναι «ατομική ευθύνη» σου και σε
αντιμετώπιζαν σαν υπάκουο παιδί στο οποίο
αρκεί να πεις «πρέπει» για να το πιστέψει;*

κομματόσκυλο της Νέας Δημοκρατίας που το 2005 είχε προσπαθήσει ανεπιτυχώς να επιβάλει ένα σύστημα εθελοντικής δημοτικής ρουφιανιάς στο δήμο Βύρωνα και σήμερα βλέπει την ευκαιρία να πραγματοποιηθεί το πατερναλιστικό του όνειρο. Ο Τσιόδρας, πάλι, είναι ένας θρησκευόμενος γιατρός-ιεροψάλτης που επειδή είναι αρκετά δειλός ώστε να βγει και να καταγγείλει τη διάλυση του δημόσιου συστήματος υγείας την περίοδο των μνημονίων προσεύχεται στον Θεό για την εξάλειψη της πανδημίας και δέχεται να πει στον «λαό» οτιδήποτε του υπαγορεύουν τα πολιτικά αφεντικά του: σήμερα ότι πρέπει να «μείνεις μέσα» και αύριο ότι πρέπει να «βγεις έξω» για να συνεχίσει τον «κανονικό» της ρυθμό η παραγωγική, εκπαιδευτική και καταναλωτική μηχανή. Η εκφοβιστική πολιτική ιδεολογία της «ατομικής ευθύνης» είναι μια ιδεολογία που εξυπηρετεί τρεις στόχους: απαλλάσσει τα αφεντικά και το κράτος από κάθε ευθύνη για τη διάλυση του συστήματος δημόσιας υγείας και τους επιτρέπει να συνεχίσουν τις περικοπές όλων των κοινωνικών δαπανών, όπως και τα προηγούμενα δέκα χρόνια· ενθαρρύνει τη διαμόρφωση ενός ανταγωνιστικού-επιχειρηματικού υποκειμένου· ταυτόχρονα εμποδίζει μέσω της πρακτικής του μενουμεσπιτισμού τη συγκρότηση ενός συλλογικού-προλεταριακού κινήματος στον δημόσιο χώρο. Ο περιορισμός του δημόσιου χώρου στα σούπερ-μάρκετ των εμπορευμάτων και των ιδεολογιών και στην εικονική επικοινωνία μέσω του διαδικτύου επιτρέπει στο κράτος να απαλλαγεί από οποιαδήποτε διεκδίκηση ή αμφισβήτηση στον δρόμο, από οποιονδήποτε δημόσιο διάλογο πάνω στις αιτίες παραγωγής και διάδοσης του κορονοϊού. Ναι, έχουμε κοινοβουλευτική δημοκρατία ακόμα: αυτό είναι αναμφίβολο. Η διαφορά όμως των «κανονικών» κοινοβουλευτικών καθεστώτων από τις «καταστάσεις εξάιρεσης» δεν είναι παρά η διαφορά ανάμεσα στη δύναμη της εξαπάτησης και την «αναμφισβήτητη» αλήθεια της πειθαρχικής αστυνομικής εξουσίας.

Σε αυτήν την περίπτωση έχεις καταλάβει, όπως κι εμείς, ότι η πολιτική είναι πάντα η λογική του Κράτους-μπαμπά που μεταχειρίζεται τους υπηκόους του σαν να ήταν ηλίθια παιδιά, μπροστά στα οποία βάζει να παραληρούν καθημερινά δεκάδες αυτοσχέδιοι ειδικοί που δουλειά τους είναι να προστατεύουν την υγεία του εμπορευματικού συστήματος.

Ο Χαρδαλιάς, επί παραδείγματι, είναι ένα ασυνάρτητο, ακροδεξιό

Η δυοπιστία απέναντι στους ειδικούς που σου κουνούν επιτακτικά το δάκτυλο σε ώθησε να αναζητήσεις τις ιστορικές ρίζες της υγειονομικής αστυνομίας;

Από πού εμφανίστηκαν αυτοί που ενώ υπερασπίζονται τα δικά τους συμφέροντα διατείνονται ότι φροντίζουν για την «υπεράσπιση της κοινωνίας και της δημόσιας υγείας» και «για το καλό μας»;

σκεφτούμε πως πλέον τα εργοστάσια χρειάζονταν εργατικά χέρια που δουλεύουν συγκεκριμένα ωράρια και πειθαρχούν σε συγκεκριμένους κανόνες ώστε να παράγουν υπεραξία. Μάλιστα, πολύ πριν τα γυναικεία σώματα κλειστούν σπίτι για να μαγειρεύουν, να κάνουν τη μπουγάδα και να μεγαλώνουν τα παιδιά, δηλαδή ν' αναπαράγουν την εργασιακή δύναμη, μαζί με τα παιδιά αποτελούσαν το μεγαλύτερο μέρος του πρώιμου βιομηχανικού προλεταριάτου. Μην ξεχνάμε πως πριν την αιματηρή διαδικασία της πρωταρχικής συσσώρευσης και των περιφράξεων γης, οι άνθρωποι στην ύπαιθρο ζούσαν πολύ διαφορετικά και αντιστέκονταν με συχνές εξεγέρσεις στη νέα συνθήκη που με βία τους μετέτρεπε σε εργασιακή δύναμη: ήταν πιο διασκορπισμένοι χωρικά, περισσότερο αποδεσμευμένοι σχεσιακά, χωρίς την αίσθηση του αφηρημένου-ομογενοποιημένου χρόνου που έχουμε εμείς ή τις αυστηρά ορισμένες καθημερινότητες σε πλαίσια δουλειάς, οικογένειας, εκπαίδευσης, κλπ.

Η νέα κοινωνική οργάνωση στο «άστυ» δε θα μπορούσε να επιτευχθεί με μια εξουσία που βασιζόταν στο δικαίωμα να παίρνει τη ζωή ή ν' αφήνει ελέω θεού κάποιον να ζήσει (το δικαίωμα του βασιλιά δηλαδή στην κυριαρχία). Χρειάζόταν μια καινούργια εξουσία που διαχειρίζεται τη ζωή στις πιο μικρές της λεπτομέρειες, που την ενθαρρύνει και την κάνει πιο παραγωγική ή την απαγορεύει σε σημείο θανάτου, χωρίς να χρειάζεται να επικαλείται συνέχεια την «απειλή του σπαθιού» ή τη «θεϊκή βούληση». Έτσι περνάμε από την κυριαρχία σε αυτό που ονομάζουμε **βιο-εξουσία**, η οποία αποδεικνύεται περισσότερο αποτελεσματική, επικερδής και ταιριαστή για τον καπιταλισμό και την ανερχόμενη αστική τάξη, καθώς πλέον οι εργαζόμενες και τα υποκείμενα της εξουσίας πρέπει όχι απλά να φοβούνται την τιμωρία, αλλά να εσωτερικεύουν τις επιταγές της εξουσίας, να **αυτο-πειθαρχούνται**: «να γίνουμε πιο πειθήνιες γιατί το κράτος μας προσέχει», «να γίνουμε πιο παραγωγικές γιατί τα αφεντικά θέλουν το καλό μας», κλπ.

Είναι μέσα από τέτοια προβλήματα διαχείρισης του πληθυσμού, πώς θα αναγκαστεί δηλαδή να καταφύγει στα αστικά κέντρα που φτιάχνονταν τότε και πώς θα μπει στα εργοστάσια, που δημιουργείται το καπιταλιστικό κράτος και η αστυνομία με τη μορφή που τα ξέρουμε σήμερα γύρω από δύο βασικούς πυλώνες της βιο-εξουσίας: τις **τεχνικές πειθάρχησης του «ατόμου»** (οργάνωση του χρόνου και του χώρου στην εργασία, έλεγχος της παραγωγικότητας μέσω στρατιωτικών ή κοινωνικών τεχνικών πειθάρχησης, διαμόρφωση

Σε αυτήν την περίπτωση ίσως ανακάλυψες, όπως κι εμείς, ότι ενώ η θρησκευτική πίστη είναι παμπάλαιη, οι ειδικοί της εξουσίας πάνω στη ζωή είναι ένα δημιούργημα των μοντέρνων χρόνων. Είναι οι **ειδικοί του καπιταλιστικού κράτους**.

Κατά τα τέλη του 17^{ου} αιώνα –την ίδια περίοδο δηλαδή που αρχίζει να αναδύεται το βιομηχανικό κεφάλαιο και μαζί του το καπιταλιστικό κράτος– έχουμε μια μεγάλη αλλαγή στο πώς λειτουργεί η εξουσία. Αρκεί να

της σεξουαλικής επιθυμίας και του σώματος στη βάση αυστηρών έμφυλων στερεοτύπων, κ.α.) και τη **βιοπολιτική του «πληθυσμού»** (ρύθμιση των γεννήσεων και των θανάτων, μαζικός έλεγχος της υγείας και της ασθένειας, στατιστικές παρεμβάσεις στο τι σκέφτονται ή επιθυμούν οι άνθρωποι σα «μάζα», κλπ.).

Χαρακτηριστικό είναι ότι μία από τις αφορμές για να αρχίσει να συγκροτείται το σύγχρονο κράτος και ν' αλλάξει μορφή η εξουσία ήταν μια **επιδημία**: η μεγάλη χολέρα του 1832. Τότε οι τοπικές αρχές αποικιακών αυτοκρατοριών σαν τη Γαλλία κλήθηκαν να διαχειριστούν το πρόβλημα με όρους ελέγχου και παραγωγικότητας του πληθυσμού. Για πρώτη φορά εφαρμόζεται γενικευμένη καραντίνα, αποκλεισμός των αρρώστων και μέτρα διαχείρισης με άξονες τη «ζωή» του πληθυσμού και την «παραγωγικότητα» της εργασιακής δύναμης. Είναι μέσα σ' αυτή τη συγκυρία που οι διαχειριστές της κρίσης εκείνης της εποχής εφευρίσκουν μια νέα επιστήμη, για να μπορέσουν να ελέγξουν τη θνησιμότητα και την παραγωγικότητα του πληθυσμού εν μέσω πανδημίας. Αυτή η νέα επιστήμη είναι η **στατιστική** (statistics: science of the state) με την οποία το κράτος έρχεται να γίνει ο κεντρικός πυλώνας της εξουσίας σε αυτό που ονομάζουμε νεωτερικότητα. Το μυστικό είναι ότι η μετατροπή της βιωμένης ζωής σε στατιστική αφαίρεση, ώστε να μπορούν κάποιοι ειδικοί να επιβλέπουν τις γεννήσεις, τους θανάτους, τη σεξουαλικότητα, τις προτιμήσεις μας και την παραγωγικότητα, είναι κάτι που δεν αρχίζει και τελειώνει με την υγειονομική κρίση που δημιουργήθηκε από τη χολέρα, αλλά κάτι που κράτος και κεφάλαιο προεκτείνουν σ' αυτό που ονομάζουμε «κανονικότητα», ώστε να εξυπηρετούνται τα συμφέροντά τους: στατιστικοί δείκτες και βιοπολιτικές τεχνολογίες παραγωγής και κατανάλωσης που ξεκινούν από τα εργατικά προγράμματα και φτάνουν μέχρι τους αλγόριθμους των διαφημίσεων που βλέπουμε σήμερα στο facebook, κρατικός έλεγχος της ζωής και του θανάτου που ξεκινά από τις φυλακές και φτάνει μέχρι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, κλπ.

Οι **τεχνολογίες της εξουσίας** δηλαδή που ανανεώνονται **μέσα στις κρίσεις**, όταν οι κυρίαρχοι καλούνται να λύσουν επείγοντα προβλήματα με προτεραιότητα εννοείται τα δικά τους συμφέροντα, αφήνουν ένα τεράστιο αποτύπωμα στην εποχή που ακολουθεί **μετά τις κρίσεις: αναβαθμίζουν την ίδια την καπιταλιστική εξουσία και αυτό που ονομάζουμε «κανονικότητα»**. Αυτό είναι κάτι που ξέρουμε καλά από την πρόσφατη, δεκαετή εμπειρία της ελληνικής κρίσης, η οποία μας κληροδότησε τέτοιες τεχνολογίες και νομοθετικές ρυθμίσεις μετά την «έξοδο από τα μνημόνια», αλλά είναι κάτι που δυσκολευόμαστε ακόμη ν' αντιληφθούμε με την υγειονομική κρίση που βιώνουμε τώρα: **το ότι δηλαδή η βιοπολιτική διαχείριση που γίνεται από κράτος-κεφάλαιο δεν γίνεται «για το καλό μας»**.

Η ίδια δυσπιστία απέναντι στους ειδικούς και ειδικά η διαρκής αναφορά τους στο γεγονός ότι «τα περιοριστικά μέτρα δεν θα αρθούν πλήρως» και ότι οι επιδημίες «μπορεί να επανεμφανιστούν» σε ώθησε να ψάξεις τους λόγους για τους οποίους παράγονται και διαδίδονται οι μολυσματικοί ιοί;

Σε αυτήν την περίπτωση ίσως διαπίστωσες, όπως κι εμείς, ότι οι πανδημίες δεν είναι «μια μπόρα που θα περάσει», ένα φυσικό φαινόμενο όπως οι σεισμοί, ούτε «ένας εμπορικός πόλεμος ανάμεσα στην Κίνα και τις ΗΠΑ», όπως διατείνονται διάφορες απλουστευτικές θεωρίες που διακινούνται από εδώ κι από εκεί – με χειρότερες όλων τις θεωρίες συνωμοσίας.

Για να ακριβολογούμε, οι ιογενείς ασθένειες που επανεμφανίζονται πολύ πιο ανθεκτικές στο τέλος του 20ου αιώνα με τη μορφή επιδημιών ή πανδημιών είναι αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, κυκλοφορίας και κατανάλωσης. Είχαν προηγηθεί οι φονικές επιδημίες στα τέλη του Μεσαίωνα που, με την απογείωση του εμπορικού κεφαλαίου και την αύξηση των εμπορευματικών ανταλλαγών, ακολούθησαν τον δρόμο του μεταξιού, των μπαχαρικών αλλά και των πολέμων. Στη συνέχεια ξέσπασαν οι φονικές επιδημίες του 18ου και 19ου αιώνα που συνδέονται άμεσα με την εξέλιξη της καπιταλιστικής οργάνωσης της αγροτοκτηνοτροφικής παραγωγής και οι οποίες εξαπλώνονται ταχύτατα λόγω της υπερσυγκέντρωσης ζώων σε περιορισμένες μονάδες, για να φτάσουμε στη φονική ισπανική γρίπη του 1918 που ενώ, πιθανώς, πρωτοεμφανίζεται σε βιομηχανικές κτηνοτροφικές μονάδες στην Αμερική, γνώρισε τρομακτική διάδοση μέσω τόσο του παγκόσμιου εμπορίου όσο και των πολεμικών επιχειρήσεων του Α' Παγκοσμίου πολέμου.

Οι σύγχρονες επιδημίες/πανδημίες σαν τη σημερινή που προκαλείται από τον ιό SARS-CoV-2 είναι τα νοσηρά προϊόντα της ίδιας της καπιταλιστικής συσσώρευσης και αποτελούν επαναλαμβανόμενα φαινόμενα εκδήλωσης της κρίσης αναπαραγωγής της καπιταλιστικής κοινωνίας. Πώς γίνεται ένας ιός που πρωτοεμφανίζεται στην Κίνα μέσα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα να εξελίσσεται σε πανδημική μάστιγα ανά την υφήλιο; Οι πλανητικές του διαστάσεις θα ήταν αδιανόητες πριν κάποιους αιώνες αφού οι αλληλοεξαρτώμενοι παράγοντες που του δίνουν τον τωρινό πανδημικό χαρακτήρα δεν είναι τίποτα άλλο, από τα αλληλοδιαπλεκόμενα **παγκόσμια κυκλώματα του κεφαλαίου** σήμερα.

Η εντατικοποίηση της καπιταλιστικής αγροτοκτηνοτροφικής βιομηχανικής παραγωγής αποτελεί από μόνη της το ιδανικά νοσηρό πεδίο για την κυοφορία ιών, αφού η μαζική και ταχεία εκτροφή γενετικών μονοποικιλιών ζώων σε συνθήκες συνωστισμού αφαιρεί την απαραίτητη ανοσολογική προστασία για την επιβράδυνση της μετάδοσής τους. Ταυτόχρονα, η συνεχιζόμενη διαδικασία περιφράξεων εκτάσεων γης προς όφελος τόσο της αγροτοκτηνοτροφίας όσο και της εξόρυξης πρώτων υλών οδηγεί στην εισβολή σε μέχρι πρότινος σχετικά παρθένα οικοσυστήματα και στην επαφή με «άγρια» στελέχη ιών που έως τότε παρέμεναν ακίνδυνα καθότι απομονωμένα. Πρόκειται για την ίδια αιματηρή διαδικασία που ωθεί αναγκαστικά τους εκτοπισμένους ντόπιους πληθυσμούς να εισέλθουν πιο βαθιά στα τροπικά δάση και να προσεγγίσουν με τις δραστηριότητές τους μοιραία αυτά τα παθογόνα. Έχοντας αυτήν την αφετηρία, **η παγκόσμια διαδρομή τους ευνοείται από μια σειρά λόγων που είναι σύμφυτοι με την καπιταλιστική ανάπτυξη:** η αποψίλωση των δασών

διευκολύνει τη γρήγορη διάδοσή τους αφού η βιοποικιλότητα που μπορούσε να περιορίσει τη δράση τους έχει εξουδετερωθεί· η γιγάντωση των πόλεων αλλά και η ανάδυση τεράστιων περιαστικών κέντρων που μεσολαβούν ανάμεσα στα αστικά κέντρα και την «άγρια» ενδοχώρα παρέχουν το απαραίτητο έδαφος για την ταχεία εξάπλωσή τους μέσω των εμπορευματικών κυκλωμάτων του κεφαλαίου· στις μεγαλουπόλεις, η μετάδοση από άνθρωπο σε άνθρωπο εξασφαλίζεται χάρις στις μακροχρόνιες πολιτικές μείωσης των κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών, δηλαδή τη διάλυση των δημόσιων συστημάτων υγείας και περίθαλψης σε συνθήκες, επιπλέον, γενικευμένης επιβάρυνσης της υγείας των πιο ηλικιωμένων κατοίκων, αφενός από την μακροχρόνια εργασία τους σε βιομηχανικά (ή άλλα) κότεργα και αφετέρου από την εκτεταμένη περιβαλλοντική μόλυνση· το πυκνό δίκτυο εφοδιαστικών αλυσίδων εμπορευματικών μεταφορών φροντίζει για την ξέφρενη παγκόσμια κυκλοφορία των εμπορευμάτων και έτσι ταυτόχρονα λειτουργεί και ως παγκόσμιος μεταφορέας των παθογόνων· και, τέλος, τον ίδιο προωθητικό ρόλο παίζουν και τα παγκόσμια ταξιδιωτικά δίκτυα.

Να πώς ένας ιός με αφετηρία, πιθανώς, μια τοπική εφοδιαστική αλυσίδα «εξωτικών» τροφών μιας επαρχίας της Κίνας καταλήγει στην άλλη άκρη του κόσμου μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα.

Να γιατί και με ποιο τρόπο η ίδια η καπιταλιστική ανάπτυξη παρέχει μια όλο και πιο διευρυμένη γκάμα εξελικτικών ατραπών και δυνατοτήτων μετάδοσης σε ιούς που ενώ κάποτε μπορεί να προκαλούσαν περιορισμένες τοπικές μολύνσεις, τώρα παίρνουν πανδημικές διαστάσεις.

Και, τέλος, να γιατί η ίδια η λειτουργία της καπιταλιστικής συσσώρευσης είναι από μόνη της αρκετά νοσογόνα ώστε να καθιστά περιττό οποιοδήποτε ευφάνταστο συνωμοσιολογικό σενάριο περί «εργαστηριακής παρασκευής ιών»!

Ένωσες οργή όταν είδες τον Μάρτη να προσπαθούν να μετακυλίσουν το κόστος της κρίσης σε σένα και τους υπόλοιπους μισθωτούς (με τις χιλιάδες απολύσεις, την αναστολή εργασίας, το επίδομα της πλάκας, την εκ περιτροπής εργασία, τη μείωση των μισθών, το ξεχειλίσμα του ωραρίου και την τηλεργασία);

Σε αυτήν την περίπτωση έχεις καταλάβει, όπως κι εμείς, ότι από τη σκοπιά του κεφαλαίου εμείς οι μισθωτοί δεν είμαστε άνθρωποι, αλλά απλή εργασιακή δύναμη που παράγει εμπορεύματα που ενσωματώνουν υπεραξία, μια μεταβλητή του κόστους παραγωγής και μια κάποια αγοραστική δύναμη στην κατανάλωση των εμπορευμάτων που παράγουμε και τα οποία μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μόνο αν τα πληρώσουμε.

Σε περίπτωση πανδημίας ή οποιασδήποτε άλλης κρίσης, οι καπιταλιστές μάς αντιμετωπίζουν αρχικά ως **πρόβατα επί σφαγή** στο βωμό του άμεσου κέρδους τους, όπως συνέβη στις πυκνοκατοικημένες βιομηχανικές ζώνες της Ιταλίας με τους χιλιάδες πλέον νεκρούς ή για να θυμηθούμε τα δικά μας, στα εγχώρια σούπερ-μάρκετ, τηλεφωνικά κέντρα, εργοτάξια, βιοτεχνίες και νοσοκομεία. Μόνο όταν αντιληφθούν ότι απειλούνται οι όροι της γενικευμένης αναπαραγωγής μας οι καπιταλιστές μάς αντιμετωπίζουν ως **εργασιακή δύναμη σε**

αναστολή, η οποία δεν πρέπει να αρρωστήσει – και αν αρρωστήσει πρέπει η ικανότητά της για παραγωγή υπεραξίας να επιδιορθωθεί ώστε να επανέλθει με έναν πειθαρχημένο τρόπο στο καθήκον της, δίχως να αμφισβητηθεί ο τρόπος με τον οποίο οργανώνεται από το κράτος αυτή η επιδιόρθωση/αναπαραγωγή. Η τελευταία πρέπει να γίνει με το μικρότερο δυνατό κόστος για το κεφάλαιο, προετοιμάζοντας ταυτόχρονα τις συνθήκες για ακόμη μεγαλύτερο ξεζούμισμα στην παραγωγή, μετά την καραντίνα. Εξού και τα πρόσφατα μέτρα στο όνομα (υποτίθεται) της υγιεινής, που έρχονται να εδραιώσουν το, σίγουρα ανθυγιεινό για τα προλεταριακά συμφέροντα, απόλυτο **«διευθυντικό δικαίωμα»**, ώστε **μονομερώς** να υλοποιηθούν πάγια αιτήματα του ΣΕΒ, όπως:

- Η **γενίκευση του μοντέλου της εκ περιτροπής εργασίας** (βλ. εργασία 2 εβδομάδων το μήνα για μισό μισθό, προσωρινά προσαυξημένου με μόλις 267 ευρώ ή το 50% του αντίστοιχα προσωρινού επιδόματος των 535 ευρώ, από το ευρωπαϊκό προγράμμα SURE με το οποίο δανειοδοτούνται τα πληττόμενα κράτη-μέλη της ΕΕ – όλοι καταλαβαίνουμε ποιοί θα κληθούν να πληρώσουν στο μέλλον την νύφη...), ακόμη και σε επιχειρήσεις που τώρα βρίσκονται σε μερική αναστολή λειτουργίας, οδηγώντας στην πράξη στην εδραίωση **νέων υποκατώτατων μισθών** (πριν αυτοί θεσμοθετηθούν και τυπικά).
- Η **γενίκευση του μοντέλου της ενδο-ομιλικής μεταφοράς** εργαζομένων, επισφαλοποιώντας περαιτέρω μια ήδη επισφαλή αγορά εργασίας.
- Η παράταση της δυνατότητας **επιβολής τηλεργασίας**, σε ακόμη μεγαλύτερο κομμάτι των εργαζομένων κάθε επιχείρησης – εκεί τουλάχιστον που αυτό είναι τεχνικά δυνατό (σχετικά βλ. παρακάτω).

Με βάση τα παραπάνω, η πολυδιαφημισμένη «προστασία» των θέσεων εργασίας αποδεικνύεται... ανέκδοτο ολκής καθώς τόσο ο αριθμός όσο και το είδος των συμβάσεων των εργαζομένων δύνανται να μεταβληθούν με μονομερή απόφαση των εργοδοτών, έχοντας ως πρόφαση την ευθυγράμμιση με τις κρατικές οδηγίες σχετικά με την *«τήρηση των αποστάσεων στις επιχειρήσεις που θα επαναλειτουργήσουν»*. Στα ίδια πλαίσια (βλ. «αποφυγή συνωστισμού» εργαζομένων και πελατών) με μονομερή απόφαση των εργοδοτών μπορεί να επιβληθεί **διευρυμένο ωράριο λειτουργίας** 7πμ-10μμ τις καθημερινές και 7πμ-9μμ τα Σάββατα)!

Όλα αυτά συμβαίνουν, ενώ οι εργοδότες εξακολουθούν να **απαλλάσσονται (εν μέρει ή εν συνόλω) από την καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών** των εργαζομένων τους!

Κατά τα άλλα, το προσωρινό, μηνιαίο κοινωνικό επίδομα ύψους μόλις 535 ευρώ (κάτω δηλαδή από τον τωρινό κατώτατο μισθό) διατηρείται για τους 900.000 (!) εργαζόμενους των οποίων η σύμβαση εργασίας ακόμη παραμένει σε αναστολή, ενώ καμία πρόβλεψη (φυσικά) δεν γίνεται για όλες εκείνες που δούλευαν «μαύρα» ή τους ανέργους. Η δε **γενίκευση της «ανασφάλιστης εργασίας»** αποκτά πλέον την κρατική σφραγίδα, καθώς στην παντελή απουσία ελέγχων του ΣΕΠΕ ήρθε να προστεθεί η τόσο βολική για τα αφεντικά δυνατότητα της εκ των υστέρων (βλ. το πρώτο δεκαήμερο του... επόμενου μήνα) δήλωσης στο σύστημα «Εργάνη», όλων των τροποποιήσεων πχ. στα ωράρια εργασίας, των υπερωριών κλπ.

Ένωσες την επιθυμία να παρατήσεις την τηλεργασία ή την τηλεεκπαίδευση στην οποία σε υποχρέωσε το κράτος ή το αφεντικό σου όλη αυτή την περίοδο του κορονοϊού;

Στην περίπτωση της τηλεργασίας έχεις καταλάβει, όπως κι εμείς, ότι, αν προηγουμένως είχες κάποιον πάνω απ' το κεφάλι σου να σε ελέγχει επί ένα οκτάωρο με αντάλλαγμα ένα χρηματικό ποσό που δεν καλύπτει παρά ένα μικρό μέρος της παραγωγικής εργασίας ενώ το

υπόλοιπο αποτελεί κέρδος του αφεντικού, τώρα το αφεντικό καταφέρνει να σε ελέγξει στο **σύνολο του 24ώρου** σου διεισδύοντας στον ίδιο τον ιδιωτικό σου χώρο. Μέσα στην καραντίνα, πάνω από το 1/4 των εργαζομένων φαίνεται ότι δουλεύει με τηλεργασία! Η τηλεργασία όμως δεν θα είναι το ίδιο παροδική με την εξάπλωση του COVID-19. Ενώ μέχρι τώρα υπήρχε πλαφόν 10% στο ποσοστό των τηλεεργαζόμενων υπαλλήλων μιας επιχείρησης, το κράτος κλείνει το μάτι στους καπιταλιστές, ικανοποιώντας ένα πάγιο αίτημά τους, επιτρέποντας την αύξηση του ποσοστού έως το... 70%!

Για τα αφεντικά, η αύξηση του ποσοστού των εργαζομένων που απασχολούν με τηλεργασία πρώτα απ' όλα αποτελεί μια **τεχνική μείωσης των δαπανών σε σταθερό κεφάλαιο**, κάτι που στη δική τους αργκό ονομάζουν «δημιουργική εξοικονόμηση κόστους». Φυσικά η «δημιουργικότητα» εδώ δεν αφορά στο πώς βιώνουμε εμείς την αλλοτριωμένη εργασία μας. Πιο σωστά θα μάντευε κανείς ότι αναφέρεται στη δημιουργία αξίας και υπεραξίας. Το κόστος για να μετατρέψουμε το σπίτι μας σε έναν χώρο «κατάλληλο για εργασία» πέφτει ξαφνικά στις πλάτες μας και άρα, ουσιαστικά, **μειώνεται ο άμεσος μισθός μας** ενώ αυξάνονται τα κέρδη του αφεντικού.

Όμως, από τη σκοπιά των δαπανών, η τηλεργασία δεν είναι κάτι ριζικά νέο για τον κόσμο του κεφαλαίου. Από παλιά άλλωστε οι καπιταλιστές αγαπούσαν την απασχόληση μέσω του συστήματος φασόν. Στην περίπτωση της τηλεργασίας όμως μιλάμε για εισαγωγή και εκσυγχρονισμό ενός συνόλου **νέων τεχνικών μάνατζμεντ**, δηλαδή μια διαφορετική διαχείριση του χρόνου μας ως δημιουργών αξίας. Μας θέλουν διαθέσιμες ανά πάσα στιγμή. Με το παιδί στο ένα χέρι, με το ποντίκι στο άλλο. Αυτό που είθισται να αποκαλείται «ελεύθερος χρόνος» –δηλαδή ο χρόνος αναπαραγωγής της εργασιακής μας δύναμης– περιορίζεται, κατατεμαχίζεται και ασαφοποιείται. Και ο έλεγχος! «Γιατί δεν είσαι logged in»; «Γιατί άργησες να απαντήσεις στο skype; Από τις εννιά κοιμάσαι εσύ;», «Πολύ ανάκατο φαίνεται το γραφείο σου από την κάμερα, κι εσύ λίγο βαριεστημένη». Αν και ο χρόνος που καταναλώνεται για την εποπτεία σου μπορεί να μινιμάρεται, **το μυστικό της οργάνωσης της εργασίας σου έγκειται τώρα στο ότι δεν ξέρεις καν αν σε εποπτεύουν μια δεδομένη στιγμή**. Άρα δεν μιλάμε απλά για επέκταση της εργάσιμης μέρας αλλά και για ένα σύνολο στρατηγικών **πύκνωσης του εργάσιμου χρόνου**, δηλαδή δημιουργία μεγαλύτερης αξίας σε μικρότερο χρόνο. Στη συνθήκη της τηλεργασίας, η εργασία ορθολογικοποιείται χάρη στην **αυτο-πειθαρχία** του εργάτη.

Στην περίπτωση της τηλεεκπαίδευσης έχεις καταλάβει, όπως κι εμείς, ότι η κοινωνική νομιμοποίηση προηγείται της θεσμοθέτησης ενός μέτρου. Συγκεκριμένα, η κυβέρνηση προωθεί την τηλεεκπαίδευση ως προαιρετική και δεν έχει χρειαστεί να την θεσμοθετήσει ακόμα. Στην πραγματικότητα, δεν διαθέτει μέχρι στιγμής τους ανάλογους πόρους και ούτε είναι τώρα σε θέση να αναλάβει την πολιτική ευθύνη καθώς μια τέτοια αντεργατική και

αντικοινωνική νομοθέτηση έρχεται σε σύγκρουση με ήδη υπάρχουσες διατάξεις (π.χ. προσωπικά δεδομένα). Στην τριτοβάθμια εκπαίδευση τουλάχιστον, παρόλα αυτά, το ίδιο το φοιτητικό σώμα και οι καθηγητές έχουν αγκαλιάσει σε τεράστιο βαθμό την τηλεεκπαίδευση με αποτέλεσμα την εκτεταμένη χρήση της και την **κοινωνική νομιμοποίηση** της. Η κοινωνική όμως αυτή αποδοχή δεν ήρθε από μόνη της. Τα πανεπιστήμια ήρθαν να συμβάλουν στην πολιτική διαχείριση της πανδημίας με την ιδεολογία του μενουμεσπιτισμού, επιβάλλοντας τα τηλε-μαθήματα και περιθωριοποιώντας όποιον καθηγητή ή φοιτητή αντιστάθηκε ή δεν μπορούσε να συμμετέχει.

Η κατάσταση εξαίρεσης που επικαλέστηκε το κράτος τού έδωσε το άλλοθι να πλασάρει την τηλεεκπαίδευση ως άλλη μια «καινοτομία» στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού και εξευρωπαϊσμού του, η οποία θα *«θεμελιώσει την αναγέννηση του αύριο»*. Μάλιστα αυτή η καινοτομία συνοδεύεται με επιχειρήματα όπως η «εύκολη προσβασιμότητα» και η «κοινωνική δικαιοσύνη». Αντίθετα, όμως, τέτοιες τεχνολογίες αυξάνουν τους ταξικούς φραγμούς, κατακερματίζουν εντελώς την όποια δωρεάν εκπαίδευση και κυρίως φέρνουν ακόμα πιο κοντά το όνειρο του επιχειρηματικού πανεπιστημίου.

Αρχικά, η τηλεεκπαίδευση συνεπάγεται το ότι μεγαλύτερο κομμάτι του κόστους φοίτησης (ρεύμα, ίντερνετ, υπολογιστής-υλικοτεχνικός εξοπλισμός) **μετακυλιέται** στις πλάτες των φοιτητών. Παράλληλα, η εξ αποστάσεως εκπαίδευση έρχεται να δώσει «λύσεις» σε μέρες απεργίας, καταλήψεων ή ακόμα και σε αναρρωτικές άδειες διδασκόντων και διδασκόμενων, για να μη χαθεί ούτε μέρα παραγωγικής εργασίας. Με τις κοινωνικές σχέσεις να ψηφιοποιούνται, συνάδελφοι-ισσες και συμφοιτήτριες δεν μπορούν πλέον να συλλογικοποιηθούν με τους ίδιους τρόπους αφού πρέπει να είναι ανά πάσα στιγμή διαθέσιμοι για εργασία.

Ως μια διαδικασία ομογενοποιημένη και υποκειμενη στις επιταγές της μηχανής, που ξορκίζει ό,τι την κάνει πιο αργή κι αντιπαραγωγική, η ψηφιακή επικοινωνία είναι μια επικοινωνία μονοδιάστατη. Με ένα τέτοιο μοντέλο εργασίας η δουλειά εξορθολογικοποιείται και τείνει να τυποποιείται αλγοριθμικά· δεν μένουν πολλά περιθώρια παρέκκλισης από τις οδηγίες διδασκαλίας και τα προωθούμενα μοτίβα συμπεριφοράς. Η επιτήρηση, συνεπώς, αποτελεί βασικό πυλώνα της νέας αυτής οριοθέτησης της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Φυσικό επακόλουθο της συνθήκης του πανοπτισμού που δημιουργεί η κάμερα, είναι η αυτο-πειθαρχηση και η αύξηση της παραγωγικότητας. Στις επιταγές του επιχειρηματικού πανεπιστημίου όλα μετράνε σε χρήμα, αξιολογούνται και αναδιαρθρώνονται. Πριν καλά καλά το καταλάβουμε, τα εκπαιδευτικά ιδρύματα- εργοστάσια θα έχουν ένα κελί εργασίας για τον καθένα μας: το ίδιο μας το σπίτι.

Παρόμοια, και στις άλλες δύο βαθμίδες εκπαίδευσης η κατάσταση έκτακτης ανάγκης λόγω της πανδημίας πρόσφερε στο υπουργείο την κατάλληλη ευκαιρία ώστε να κάνει ό,τι θα δυσκολευόταν πολύ να επιτύχει σε φυσιολογικές συνθήκες. Με ένα συνδυασμό πειθαρχικού λόγου, πιέσεων, μιντιακής τρομοκρατίας και συκοφαντίας, εκμετάλλευσης της ανασφάλειας που εντείνεται σε καθεστώς απομόνωσης και διάλυσης των συλλογικών οργάνων, καλλιέργειας ενοχικών συνδρόμων αλλά και φαινομένων ατομικισμού και συναδελφικής αδιαφορίας, το υπουργείο κατάφερε ώστε πολλοί εκπαιδευτικοί να αποδεχτούν ως υποχρεωτικό αυτό που πλασαρίστηκε ως προαιρετική «εξ αποστάσεως εκπαίδευση». Έτσι, καθώς το κράτος-εργοδότης καλλιεργούσε από την αρχή της πανδημίας το καπιταλιστικό

αφήγημα περί «ατομικής ευθύνης», πλήθος εκπαιδευτικών συνέρρευσε στις ψηφιακές τάξεις ή κατέφυγε σε διάφορες μεθόδους ατομικής πρωτοβουλίας ακολουθώντας τις οδηγίες του υπουργείου ή αυτοσχεδιάζοντας, διαλύοντας κάθε έννοια συλλογικής δράσης και εργασιακού ωραρίου.

Εδώ μάλιστα, πολύ περισσότερο από την τριτοβάθμια λόγω του νεαρότερου της ηλικίας των μαθητ(ρι)ών, τόσο η κατάργηση της αλληλεπίδρασης και της ζωντανής επικοινωνίας όσο και ο δασκαλοκεντρικός χαρακτήρας της «εξ αποστάσεως εκπαίδευσης» την καθιστούν κάθε άλλο παρά παιδαγωγικά κατάλληλη. Ταυτόχρονα, οι ανισότητες μεταξύ των μαθητ(ρι)ών και ο αποκλεισμός ενός μεγάλου μέρους τους οξύνθηκαν στο ψηφιακό περιβάλλον σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι στην δια ζώσης εκπαιδευτική διαδικασία.

Σχετικά με τις εργασιακές σχέσεις, είναι σίγουρο ότι θα αξιοποιηθεί το σύνολο της «παρακαταθήκης της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης», όπως διαβεβαίωσε και η υφυπουργός Παιδείας, σε ό,τι αφορά την **αξιολόγηση** εκπαιδευτικών, σχολικών μονάδων και μαθητ(ρι)ών, την **εξοικονόμηση** εκπαιδευτικού προσωπικού, **τον κατακερματισμό και τη διάλυση κάθε έννοιας συλλογικότητας**, τις δυνατότητες **επιτήρησης, ελέγχου** και την **ταύτιση** εργάσιμου-μη εργάσιμου χρόνου, μέσα από μια πολύ πιθανή μονιμοποίησή της.

Προς το παρόν, ωστόσο, ενώ για την τριτοβάθμια είναι πολύ πιο σίγουρη η γενίκευσή της, στις άλλες βαθμίδες δεν είναι και τόσο: η πειθάρχηση των μαθητ(ρι)ών-μελλοντικών εργατ(ρι)ών φαίνεται ότι εξακολουθεί να βρίσκει πιο πρόσφορο έδαφος στην παλιά, παραδοσιακή φυσική τάξη, γι' αυτό και επισπεύδεται η επιστροφή τους στην «κανονικότητα», σε πλήρη αντίφαση με τη μέχρι τώρα κρατική διαχείριση «προστατευτικού» εγκλεισμού!

Βρίσκεις γελοίο και απεχθή τον διαχωρισμό ανάμεσα στη μετανάστρια και την ντόπια εργάτρια;

Σ' αυτήν την περίπτωση έχεις καταλάβει, όπως κι εμείς, ότι η παλιά αρχή «οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα» παραμένει απόλυτα αληθινή και πρέπει να την υπενθυμίζουμε συνέχεια ενάντια

σε όλες τις εθνικιστικές και ρατσιστικές αθλιότητες. Πρέπει επίσης να υπενθυμίζουμε ότι η άρχουσα τάξη κάνει το παν προκειμένου να επιβάλλει έναν διαχωρισμό μεταξύ των μεταναστ(ρι)ών και των ντόπιων εργατ(ρι)ών για να κάνουν τις τελευταίες να νιώσουν ότι είναι δήθεν λιγότερο περιφρονημένες, ενισχύοντας έτσι την ιδεολογία της «εθνικής ενότητας», η οποία προσπαθεί να ταυτίσει τα αντικρουόμενα συμφέροντα των καπιταλιστών με αυτά της πολυεθνικής εργατικής τάξης. **Όσο κι αν το κράτος προσπαθεί να φανεί σύμμαχός μας στον «πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό», για εμάς σύμμαχοι είναι όλοι και όλες οι αόρατες εκμεταλλευόμενες, είτε αυτοί είναι οι αόρατοι μετανάστες εργάτες είτε οι αόρατες των κέντρων κράτησης.**

Εν μέσω πανδημίας, τα κράτη προσπαθούν να αποτρέψουν μια κρίση κερδοφορίας και επιχειρούν να διαφυλάξουν με κάθε μέσο την καπιταλιστική κανονικότητα. Φθηνά εργατικά χέρια από την Ουκρανία, τη Μολδαβία, τη Ρουμανία μεταβαίνουν κατά χιλιάδες στη Γερμανία και άλλα από την Αλβανία προς την Ελλάδα για να καλύψουν τις ανάγκες της αγροτικής παραγωγής. Είναι ξεκάθαρο λοιπόν ότι όταν πρόκειται για το κέρδος, τα

υγειονομικά μέτρα παύουν να ισχύουν και ο συνωστισμός δεν αποτελεί πλέον πρόβλημα. Στην ίδια μοίρα βρίσκονται και οι μετανάστες εργάτες γης στη Μανωλάδα που ζουν σε παράγκες μέχρι και 20 άτομα μαζί και που μη έχοντας άδεια διαμονής δεν έχουν πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Στην πλήρη αορατότητα βρίσκονται όλοι εκείνοι κι εκείνες που είναι απομονωμένες από τον κοινωνικό ιστό, καθώς για τα κράτη θεωρούνται «λαθραίες» και για το κεφάλαιο «περιττές». Έτσι, ενώ εμείς είναι σαν να ζούμε σε μια «μολυσμένη πόλη» με μια βιοπολιτική διαχείριση ανάλογη με εκείνη της πανούκλας του 17ου αιώνα, για άλλους η ίδια τους η ύπαρξη θεωρείται «μολυσμένη» με την εξουσία να τους επιβάλλει ένα μοντέλο αποκλεισμού ανάλογο με εκείνο των λεπρών. Εξαφανισμένοι από τη δημόσια σφαίρα και καταδικασμένοι σε μια **μόνιμη κατάσταση εξαίρεσης** βρίσκονται **μετανάστριες, φυλακισμένοι, έγκλειστοι σε ψυχιατρεία**. Εν μέσω κορονοϊού, όχι απλώς δεν πάρθηκε κανένα υγειονομικό μέτρο γι' αυτούς τους ανθρώπους, αλλά ίσα-ίσα συνέχισαν να βρίσκονται στοιβαγμένοι είτε σε camps είτε σε (ψυχο)κελιά με επιπρόσθετα μέτρα περιορισμού. Παρά τα χιλιάδες αιτήματα και τις απεργίες πείνας μεταναστών για απελευθέρωση από τα κέντρα κράτησης, κι ειδικά στη συνθήκη του κορονοϊού που η υγεία τους μπαίνει σε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο λόγω του υπερσυνωστισμού και των άθλιων συνθηκών διαβίωσης, το κράτος αποφασίζει να τα κάνει ακόμα πιο κλειστά. Σε αυτό φυσικά οφείλονται και οι πρόσφατες φωτιές που ξέσπασαν στα ΚΥΤ της Σάμου, της Χίου και της Μυτιλήνης.

Ανάλογη είναι η κατάσταση και στις **φυλακές**: τη στιγμή που υπάρχουν αιτήματα των κρατουμένων για αποσυμφόρηση, το κράτος προέβη σε ακραία κατασταλτικά μέτρα, όπως περιορισμό ή και απαγόρευση προαυλισμού, βαπτίζοντάς τα μέτρα προστασίας. Η διαχρονικά ανεπαρκής ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των φυλακισμένων, σε συνδυασμό με τον επιβεβλημένο αποκλεισμό –όπως και όλου του πληθυσμού– από τα νοσοκομεία είχε ως αποτέλεσμα τουλάχιστον τρεις αναίτιους θανάτους. Παράλληλα, στα έγκλειστα σε **ψυχιατρεία** άτομα επιβάλλεται απαγόρευση εξόδου από τα ψυχιατρεία, χρήσης κινητών τηλεφώνων και παραγγελίας φαγητού, καθώς και περιορισμός επί κλίνης. Με άλλα λόγια εφαρμόζονται μέτρα που καμία σχέση δεν έχουν με την προστασία από τον ιό, αλλά αποτελούν τα κατάλληλα μέτρα για τη διάλυση της ψυχικής υγείας των «πασχόντων». Κι όλα αυτά στο πλαίσιο μιας άκρως υποτιμητικής ιατρικής πρακτικής βασισμένης στην εξής λογική: «για το καλό του ασθενή που δεν γνωρίζει ποιο είναι το καλό του».

Τα σώματα των έγκλειστων μεταναστριών και «ψυχασθενών» και των φυλακισμένων βρίσκονται σε **απόλυτη ασυνόμειωση** δεχόμενα ουσιαστικά έναν «διπλό» έγκλεισμό σε σχέση με αυτόν που δέχεται «ο έξω κόσμος». Στην εποχή της πανδημίας, οι ιατρικές οδηγίες και η «προστασία» αυτών των σωμάτων ταυτίζονται με την καταστολή των κινήσεών τους και την πλήρη πειθάρχηση. Με άλλα λόγια, κάποιες ζωές αφήνονται στο έλεός τους ή οδηγούνται να πεθάνουν και κάποιες άλλες (οι δικές μας) υποτίθεται ότι προστατεύονται. Στην πραγματικότητα αυτό που προστατεύεται είναι οι παραγωγικές δυνατότητες των σωμάτων και οι χρήσιμες υπηρεσίες που μπορούν να προσφέρουν οι πολίτες-υπήκοοι, όσον αφορά τη συντήρηση και διαίωξη της εξουσίας. **Ό,τι δεν μπορεί να υπαχθεί σ' αυτόν τον κανόνα αφήνεται στο περιθώριο ή δολοφονείται από το κράτος ως περιττό σε μια αναβαθμισμένη συνθήκη βιοπολιτικού ελέγχου που κατασκευάζει ιδιότυπα στρατόπεδα κράτησης και ταυτόχρονα τα καθιστά αόρατα.**

Έχεις μια διφορούμενη στάση απέναντι στο νοσοκομείο; Ταυτόχρονα το φοβάσαι και το έχεις ανάγκη;

κοινωνικές σχέσεις. Από την άλλη, το νοσοκομείο αποτελεί τον κυριότερο **τόπο** εφαρμογής της ιατρικής πειθαρχικής γνώσης. Στις ζωές των προλετάρων η γνώση αυτή κατά βάση επιτελεί το ρόλο της πειθάρχησης του σώματος, της επιδιόρθωσης και αναπαραγωγής της εργασιακής δύναμης (με τους αποδοτικότερους για το κεφάλαιο όρους). Επομένως, ενώ η **αύξηση των δαπανών για τη δημόσια υγεία είναι απαραίτητη για την αναπαραγωγή μας**, αφού συνεπάγεται αύξηση του μη χρηματικού έμμεσου μισθού μας, εν τούτοις **όμως δεν είναι αρκετή** για την αυτο-κατάργησή μας ως προλετάριας/οι. Ως εκ τούτου, οφείλουμε να ασκούμε κριτική στην ίδια την ιατρική επιστήμη, όπως άλλωστε και σε κάθε επιστήμη ως **διαχωρισμένη πρακτική**, επιδιώκοντας το μεγαλύτερο δυνατό έλεγχο της από μια προλεταριακή σκοπιά.

Την παραπάνω **αντίφαση** θα επιδιώξουμε να την ερευνήσουμε περαιτέρω.

Τέλος, νιώθεις την ανάγκη να μιλήσεις σε κάποιον που σε καταλαβαίνει και ενεργεί προς την ίδια κατεύθυνση με σένα;

Σ' αυτήν την περίπτωση έχεις καταλάβει, όπως κι εμείς, ότι η συνήθεια να μιλάμε για να μην πούμε τίποτα, να χανόμαστε μέσα σε λάθος ερωτήματα, να ακούμε πειθήνια τους ειδικούς, να αφηγόμαστε στην ψυχική φθορά του

μενουμεσπιτισμού και της αντικοινωνικής απόστασης είναι οι 1000+1 τρόποι με τους οποίους μόνοι μας παραγνωρίζουμε τα συμφέροντά μας.

Έχεις καταλάβει ότι η επιθυμία για ατομική ασφάλεια και ατομική ιδιοποίηση είναι έννοιες που ανακαλύφθηκαν από τον κόσμο του εμπορεύματος και της ατομικής ιδιοκτησίας που μας εμποδίζουν να είμαστε πραγματικοί, κοινωνικοί άνθρωποι.

Είσαι ένα βήμα πριν την αναγνώριση της **αναγκαιότητας να οργανωθούμε σε προλεταριακές συνελεύσεις** που τα ενδιαφέροντά τους και οι συζητήσεις τους θα άπτονται του **συνόλου** των προβλημάτων της εργασιακής και καθημερινής ζωής (ωράρια, μισθοί, νοίκια, πειθαρχικοί θεσμοί, ερωτικές σχέσεις κλπ).

Και δυο βήματα πριν τον αγώνα για μια κοινωνία όπου το καπιταλιστικό κράτος και κάθε μορφή ιεραρχικής εξουσίας (οικονομικής ή μη) θα **καταργηθούν** και θ' αντικατασταθούν από τις **συντονισμένες συνελεύσεις αυτοδιεύθυνσης** που θα έχουν στη διάθεσή τους τα μέσα παραγωγής προς δωρεάν διανομή και χρήση – που θα θέσουν τέρμα σε κάθε κίνδυνο παλινόρθωσης του καπιταλιστικού συστήματος που παράγει και εξαπλώνει πανδημίες.

Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία & την κλεισούρα

Πρωτομαγιά 2020

Για επικοινωνία:

<https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/>

koinonika.antisomata@pm.me

koinonika.antisomata@autistici.org